

„Danferen“
et halvugentlig Nyeheds- og Oplysningsskifte for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.
„Danferen“ udgives hver Tirsdag og Fredag
Pris pr. Aarsgang.
De Forenede Stater \$1.50. Ubladet \$2.00
Bladet udtages i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adressforandring og andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.
Redaktør: H. M. Andersen.
Alle Bidrag til „Danferen“'s Indhold: Afskrifter, Korrespondancer og Artikler sendes til Redaktøren.
H. M. Andersen, Blair, Neb.
Entered at Blair Postoffice as second class matter.
Advertising Rates made known upon application.
I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Modtagelsen behøves man lade til det heftige Postbureau. Skulde det ikke hjælpe, behøves man henvende sig til „Danferen“'s Kontor.
Naar Leserne henvender sig til Folk, der overretter i Bladet, enten for at søge hos dem eller for at lade dem oplysnings om det overrettede, behøves de altid omtale, at de lade sig oplyse om dette Blad. Det vil være til genbyrdig nytte.

Vinsefest — Mandens Fest.
Det var Jesu Formaal med sit Komme til Jorden at blive en Verdensherre.
Det ser vi af de Ord: „Mig er givet al Magt i Himlen og paa Jorden“ — „Gaa hen og gøre alle Folketillagene til mine Disciple.“
Men hvor underligt imaat saa det ikke ud med hans Erobring, da han forlod Verden — en Menighed paa 120 Sjæle, en lille „Flok“ der var bly og bange nok!
Jesu havde talt til sine tilkommende Apostle om Talsmanden, den Selligaand, men det kneb ved Forskaffelsen af Mandens Gerning og Betydning.
„Jeg tror paa den Selligaand“, befender nu alle Kristne, men ikke desto mindre skorter det endnu paa Forskaffelsen af Selligaanden, hans Gerning og Betydning.
Apostlene maa have haft en underlig Fornemmelse af deres egen Afgaet, efter at Herren havde forladt dem, og de bly og bange sad bag lukkede Døre i Jerusalem af Frygt for Jøderne.
Men de sad jo og ventede paa at blive „isjert Kraft fra det høje“, og saa kom Andrielsen af Løftet derom niende Dag efter Herrens Selligaand.
Ikke hjalden sammenlignes Frukten af Jesu jordiske Birkomsbed og saa Frukten af Peters Prædiken paa Pinjedag.
Men lad os hellere sammenligne Peter og de andre Apostle før og efter Pinjedag. Det er Mandens Udgyldelse, der gør Forskellen.
Jesu havde jagt om Manden: „Naar han kommer, skal han overbevise Verden“ o. s. v. Han skulde gøre det, men Apostlene skulde være Mandens Medhjælper, og — de blev det.
Spilten vældig Verdensbegivenhed det dog er, Pinjedagen minder om — en Demonstration, som Verden aldrig har set Mage til hverken før eller siden —
Et Sns af et fremfærende vældigt Vejr — Riddinger, en Sprogforvandling, saa alle herre Apostlens tale i deres Sprog, deres Modersmaal.
Svovl stor Folkestøren, der var kommen sammen, var, det ved vi ikke; men at slutte fra det, at omkring 3,000 laades til Menigheden, saa maa den have været paa mange Tusinde.
Og som de grobes af Ordet! Ikke som naar der holdes ophidende Agitationstaler. Tanten vendtes ikke ud ad mod andre. Nej — Ordet gik til Høret „gennem Hjertet“.
De fik at gøre med sig selv. Det er Guds Mandes Stik at lære Menneket at gaa i sig selv. Verdens Mand faar derimod Menneket til at vende Blifket udad.
Guds Mand er Sandheds Mand. Den viser Menneket dets Synd og Afgaet, men den viser ogsaa, hvor Retfærdigheden og Kraften findes.
Verdens Mand bedrager, idet den lader Menneket over sig sin Synd og sin Afgaet og bilder det ind, at det kan hjælpe sig selv, blot det har et godt Bud eller et godt Forbilde at se efter.
Svovl er Jesu Kristus dog en underlig Verdenserobrere!
Først lader han sig hænge paa Korset og siger derom: „Naar jeg bliver ophængt fra Jorden, vil jeg drage alle til mig“ (Joh. 12, 32).
Og saa forlader han Verden, før hans Erobringstog vel er begyndt.
Men det var jo netop den dragende Skærighed, der gjorde, at han fik Korset som sin jordiske Kongerone og Lørdagen som sin Kongerone.
Og det var denne Skærighed, Anden som og vidende om og forklarede. Det var noget for dem, som det lystedes Manden at overbevise om Synd, og det var noget for Disciple.
I den Hjerterne ved Mandens Magt begyndte Erobringstoget — saaledes den Gang og sigesaa endnu.
Jo, Manden har Betydning ved Siden af Faderen og Sønnen, saa der er Mening i det, naar Kristne befender: Jeg tror paa den Selligaand.
Svovl er hans Gerning dog gaaet fremad. Den lille bange Flok er ved Mandens Birkomsbed — uden være Magt — bleven til en mandig Hær paa mange Millioner.

Siden Manden blev udgyldt over Guds Menighed har den vist baade Virkekræft og Kraft til at imøde alle onde Magter — Syndens og Fjendskabernes Magt, Verdensmagter.
Svovl givede os en velkommen Vinse, han forvære sin Menighed i vor Tid et rigt Maal af Mandens Kraft!
„Danferen's Reformation“
Det er ikke vor Agt at frittere vor ærede Formand og Vens Udtalelser i sidste Nummer angaaende „Danferen“. Men paa samme Tid, som vi udtrykker vor Agtelse for hans velmente Henvending til Mandsmodet om at reformere vort Blad, tillader vi os i al Beskedighed at udtale vor Mening om samme Sag.
„Danferen“ har — takket være mange Venners Medarbejde — gjort gode Fremfærd det sidste Aar. Den har vundet Indgang i mange Familier, hvor den før var ukendt. Og rundt om iblandt vort Folk er man nu bleven vant til at modtage dens halvugentlige Velsag.
Det er altsaa en Aendsgjerning, at den kan vinde Fremgang i sin nuværende „Form“. Svovl saa gøre om ved Formen eller reformere?
Efter vor Mening vil „Danferen“ være bedst tjent med, om den kan saa Lov til uforstyrret at gaa sin halvugentlige Gang omkring til Leserne og fremdeles at gaa fremad, som den har gjort i flere Aar, mest i det sidste.
Lad os fremdeles hjælpe hverandre at gøre Bladets Indhold saa godt som muligt og at saa den udbrede i stedse videre Kredse blandt vore Landsmænd.
Klagen over, at Fredags-Udgaven ikke naar frem før Søndag, er begrundet for en Dels Vedkommende, jærlig hvor — man faar Bladet gennem Landpostbude. Men det er dog vist kun et lille Mindretal i Mellemstatene, der ikke faar den før Søndag.
Vi foreslår at gøre, hvad vi kan, for at afhjælpe den paapegede Mangel. Men mange Steder beror Mangelen paa ubelig Logforbindelse.
Før Eksempel — mens vi boede paa Landet i South Dakota, fik vi Fredags-Udgaven Lørdag Morgen. Den gik med Toget om Natten og naaede til Srens, før Postbudet førte ind om Morgenen. Serude ved Staplehurst — altsaa meget nærmere ved — flagede der over, at de ikke faar Bladet før Mandag, uagtet det kommer til Lincoln Fredag Aften. Det beror alene paa, at V. & W. Toget, som gaar til Staplehurst, forlader Lincoln lige som N. Toget kommer dertil, saa det ikke faar Posten med, og før den kommer til Staplehurst Lørdag er Postbudet kørt ud.
Eigende kan være Tilfælde flere Steder, men vi skal gøre, hvad vi kan, for at saa Bladet frem ad den hurtigste Vej.
Vi lægger Mærke til, at et halvugentlig nyt Blad, som er en af „Danferen“'s værste Konkurrenter, ogsaa udgives Tirsdag og Fredag.
Man siger jo, at „Foredragstrykder“. Det er dog ikke sikkert, at Foredragene, som her er henfaldet, vilde frende ret mange af „Df.“'s Lesere.
Som sagt — det er nu vor Formening, at baade „Danferen“ og Samfundet er bedt tjent med, at Bladet faar Lov til uforstyrret at gaa fremad i dets nuværende Form og to Gange om Ugen.

„Danferen“'s Politik.
En af vore Venner var forleden saa henryktfuld at advare os imod Tafts Politik. Vi sætter Pris paa saadanne ligefremme Udtalelser.
Men for svigt er vi slet ikke begejstret for Taft, hvad vi mener, at vor sidste politiske Artikel „Noget, der ikke fortaar“, klart og tydeligt nok viste.
Saa vidt vi fortaar, har „Danferen“ ingen bestemt politisk Farve. Den bør efter vor Mening ikke have det. Den skulder intet politisk Parti noget.
Men det er jo selvagt, at en Redaktør, om han er nok saa uafhængig og selvstændig, vil skrive ud fra sin Doerbetvisning om, hvad der tjener Folket og Landet bedst.
Af Hensyn til Folkets Bedste, sympatiserer vi med den Roosevelt-

politik eller med de progressive Republikanere.
Det var jo det, vi skrev, vi ikke kunde forstaa, at Taft havde forpligtet sig til at følge Roosevelt's Politik, og han saa alligevel fik Roosevelt's Lønner med sig og hans Modstandere med sig.
Taft er nærmest en Gaade for os endnu. Vi hvoer vi eller kan være med til at sælde en forhøjet Dom over nogen, saaledes heller ikke over Taft.
Men det er for længe siden afgjort, at hos os gaar Roosevelt's Politik, de Progressive's Politik, langt foran Taft. Med denne staar og falder han hos os.
For Aften er vi ikke hildet i nogen Politik. Viser det republikanske Parti sig udueligt til at styre Landet til Folkets Bedste, idet det lader sig styre af Pengemagten, saa er vi rede til at forlade det.
Svovl Taft eller nogen anden Mand er vort Ideal, heller ikke noget af Partierne. Vaade Mandene og Partierne er kun Tjenere. Et Parti for Partiets Skyld er udueligt.
Disse korte Bemærkninger vil vi slutte med Henviisning til en Artikel af John Varjen i dette Nummer. Den er ikke ensidig, men flerfaldig, og derfor er den til at saa Forstand af angaaende Tafts Politik.
Mandsmodet.

Redaktør Thoreby opmuntret til at skrive om Mandsmodet. Om det heretter skal holdes hvert Aar eller hvorledes, Denne Sag har ellers — iher i Njø — været ret grundigt forhandlet, imens det mig, baade fra et materielt og et aandeligt Synspunkt. Indlydendigt kan det vel ikke stude, at saa den friest lidet op før det tilhørende Mandsmodet.
Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger til Rast. L. s Artikel i „Df.“ af 3. Maj.
Det forekommer mig at være noget af et Døvgreb i Behandlingen af denne Sag, naar Rast. L. optiller dette Spørgsmaal, om Samfundet vil „underskrive sin egen Dødsdom“. Sigt er der jo slet ikke Tale om. Nej, Mandsmodet skal leve, det er vi vist alle enige om. Spørgsmaalet er kun, om der skal holdes Mandsmodet — eller som forelæst „Kirke-dag“ — hvert andet — eller hvert tredje Aar.
Om vore Mandsmoder er for dyre og for imaa, vil der nok bestaaende være forskellige Meninger om.
Den enkelte's Mening derom vil antageligt til Dels bero paa ens økonomiske Syn, Dugtighed og Evne og paa, hvad man kalder imaat og fort. Men dette og meget andet, der muligt kan nævnes, bør være noget ganske underordnet. Hovedspørgsmaalet bør være: Er det nødvendigt at holde Mandsmodet hvert Aar? Er det virkeligt nødvendigt, saa bør ogsaa saa mange som muligt komme med, selv om det for de fleste Præster er over Evne, af den Stund der, saa vidt jeg har kunnet skønne, ikke kom ret meget ud af den Henvending, Mandsmodet gav til Menighederne forledent Aar, at betale mindst det halve af Præsterens Rejse til Samfundets Mandsmodet. Er det virkeligt nødvendigt at holde Mandsmodet hvert Aar, hvorfor saa ikke kalde dem store; jer ikke, at det gør nogen Forskel, selv om der kun møder ca. det halve Antal Repræsentanter, af hvad der kunde og med Rette burde møde frem.
At Mandsmoderne har været repræsenteret „af Samfundets mest kirkelig kyndige og interesserede Præster og Løgmænd“ som L. skriver — er jeg ikke saa sikker paa endda. Det turde være, at en og anden „kirkelig kyndig og interesseret Præst og Løgmænd“ af visse Grunde blev hjemme.
Den Slutning, at de forløbne Mandsmoders Trælvhed skulde være tilfredsstillende Grund for at holde Mandsmodet hvert Aar — er dog vist noget uoverbejst. En Mand sagde en Dag til mig: „Amerikanerne har ofte travlt med ingen Ting“. Det vil jeg ikke anvende paa Mandsmodet, men der er noget at betænke ved Mandens Tale. Her farer en Mand forbi mine Binduer paa sin Automobil, stundom mange Gange om Dagen; det kunde se ud som om han havde meget travlt, men det har han i Grunden ikke; maaffe han dog

selv tror det. Sæt at Mandsmodet hvert Aar har noget af en nødvendig Trælvhed.
Tag Mandsberetningen og forsøg med god Villie at finde et og andet af Mandsmodets aktuelle Emner, der godt kan gøres af et Aar eller to for at blive forhandlet og rapporteret, og med det samme kunde man mærke sig de Emner, der med et Nødvendighed med behandles hver Aar. For at hjælpe lidt her kan man til at begynde med vege paa Stoleligning f. Eks. Af tidligere Erfaring ved man, at der let kan komme Banefuligheder. Men hvorfor kan Stoleligning og Kirkeraadet ikke afgøre paakommende Banefuligheder.
Se for svigt Mandsberetningen fra sidste Aar, f. Eks. Side 126, Punkt 7, 8, 9. „I Tilfælde“ saa og saa bemundiges Kirkeraadet og Stoleligning o. s. v. Og „Samfundets Board of Trustees bemundiges“ o. s. v. Sluttelig, hvorledes mon andre lutheriske Kirkesamfund kan ordne deres Sager hver andet eller tredje Aar? Men det er maaffe ikke værd, at vi staar og figer over vor eget lille Hageværde efter andre. Rastor L. gør saa alligevel til sidst gældende, at det gaar an at holde Mandsmodet hvert andet Aar med f. Eks. „en Præst og en Løgmænd“. I det Tilfælde, at Reemah Forslaget falder, kan vi maaffe tiltræde den Tanke, kun at der bør være mere end en Præst og en Løgmænd fra hver Kreds. Herren velsignede Mandsmodet til at handle ret ogsaa i denne Sag.
W. C. Nielsen.

Taft — Problemet.
Skrevet for „Danferen“ af John Varjen.
William Taft har nu været Præsident af de Forenede Stater i over et Aar. Paa Spørgsmalet om, hvorledes vi saa synes om ham, og hvad vi venter af ham, er det ikke let at svare. Svovl vi tilbage over de 14 Maaneder, der er gaaet, siden Roosevelt-Programmet blev ham overgivet, saa er der ikke noget særdels væsentligt, hvortil Vi kan sætte sig. Den overfladiske Betragtning mener endog saa, at han slet ikke har udrettet noget godt — ja, at han endog saa har gjort mere Skade end Gavn. Der er jo ogsaa et og andet i Tafts officielle Liv, der har virket virkeligt og maaffe nedslaaende paa Sindene og har gjort jilt til at stude Fordom imod ham. Saaledes Tilbagefaldelsen og Afstedgængen af Mr. Crane, da den ene som Repræsentant for de Forenede Stater var paa Besen til Orienten. Heller ikke paa sin Rundrejse indgød Taft Folket Tillid; den berygtede Pinchot — Glavis-Wal-linger Sag, som han, bevidst eller ubevidst, paa en Maade blev indvirket i, har ikke styrket hans Menome blandt Folket; det er ogsaa kommet til at se ud, som om Tafts Kampagnekomite for at saa Midler til Kampagneudgifternes Bestridelse, havde brugt sin Indsigelse i Kongressen for at hjælpe de Korporationer, som paa en nærlig Maade søgte at jette sig i Besiddelse af de uhyre Kullejer i Alaska; og saa, endelig, Tafts Forsøg paa at besytte Sukker-Truffen mod en officiel Undersøgelse. Det første Aar har jaaledes ikke styrket de brede Lagss Til-lid til den Mand, der lovede at ville arbejde for Roosevelt-Programmet har Præsident Taft givet noget Bevis paa at være en villigstærk Personlighed; hans Lur gennem Landet gik et modigt Indtryk. Man kan derfor ikke undres over, at en vis Ungstellighed har betaget mange af dem, der saa entusiastisk stemte paa ham, da han blev stillet frem for Valg. De gode Tider og den Doga-gang i alle Ting, som Partiet lovede i Tilfælde af hans Valg, udeblev ogsaa, — der er almindelig Stilstand over hele Linien og, selv jølgeligt, stor Arbejdsløshed.
Til trods for alt dette, maa vi dog endnu ikke dømme Præsident Taft. Man vil lægge Mærke til, at den mest repræsentative og konervative Presse har et helt andet Syn paa Sagen. Det undgaar naturligvis ikke denne Preses Dymærksomhed, at adskilligt er slet, som kan kritiseres. Men den dybe Mening i alle disse Blade er, at William Taft er en albedes ærlig Mand,

der søger at jette det Program igen-nem, som blev ham overladt. Gans-Netem er forskellig fra Roosevelt's, men man paaftaar, at de samme Principper ligger ham dybt og inderligt paa Hjerter. Alle er de enige om, at der kan gøres af et Aar eller to for at blive forhandlet og rapporteret, og med det samme kunde man mærke sig de Emner, der med et Nødvendighed med behandles hver Aar. For at hjælpe lidt her kan man til at begynde med vege paa Stoleligning f. Eks. Af tidligere Erfaring ved man, at der let kan komme Banefuligheder. Men hvorfor kan Stoleligning og Kirkeraadet ikke afgøre paakommende Banefuligheder.
Se for svigt Mandsberetningen fra sidste Aar, f. Eks. Side 126, Punkt 7, 8, 9. „I Tilfælde“ saa og saa bemundiges Kirkeraadet og Stoleligning o. s. v. Og „Samfundets Board of Trustees bemundiges“ o. s. v. Sluttelig, hvorledes mon andre lutheriske Kirkesamfund kan ordne deres Sager hver andet eller tredje Aar? Men det er maaffe ikke værd, at vi staar og figer over vor eget lille Hageværde efter andre. Rastor L. gør saa alligevel til sidst gældende, at det gaar an at holde Mandsmodet hvert andet Aar med f. Eks. „en Præst og en Løgmænd“. I det Tilfælde, at Reemah Forslaget falder, kan vi maaffe tiltræde den Tanke, kun at der bør være mere end en Præst og en Løgmænd fra hver Kreds. Herren velsignede Mandsmodet til at handle ret ogsaa i denne Sag.
W. C. Nielsen.

Den nye Højesteretsdommer.
Engen jærligt Sandling af Præsident Taft siden han indtog sin høje Stilling har i nogen Grad vundet den ublandede Belvilie over hele Landet som Udnavnelsen af Guvernør Charles Evans Hughes fra New York til Justice Brevers Eftersøger ved de forenede Staters Højesteret. Og selv om ogsaa entelle af hans politiske Modstandere vil trække politisk paa Smilobaandet og sige, at han slog to Fluer med eet Smæk, da han jo faktisk derved fjernede en af sine stærkeste og mest fremragende Medhjælper til det høje Embede han indhar, saa vil selv disse villigt indrømme, at Hughes er en af de bedste Mænd, der kunde være valgt.
Guvernør Hughes er en fremragende Jurist, og sammen med en stor praktisk Dugtighed og Erfaring besidder han baade Moderation og Uafhængighed — to af en Dommers allervigtigste Dyder. Det er kun saa Aar, siden Landet først hørte om Mr. Hughes. Det var den Gang, han lebede Assuranceunder-søgelserne i New York. Takket være ham blev de slybige bragt for Dagen, og Retfærdigheden haandhavet. Til Vn for sin dygtige Tjeneste valgtes han saa til Guvernør i New York, hvilken Stilling han vil have indeholdt i to Terminer, naar han nu til Oktober tiltræder Dommer-værdigheden.
Som Guvernør af New York har han gjort meget for sin Stat. Assurancelovene er bleven ombandede under hans kyndige Besiddning. Gafarduæfæret ved Heste-Ræddelse-bene har han faaet sat en Stopper for, o. m. a.
Man kunde jo ønsket, at han havde underkrevet 2 Cent Taffloven i New York, og at han stod mere vel-lig over for Indtægtsfat-Afmendementet. Men, naar han har taget Standpunkt derimod, da er det ogsaa af vægtsige Grunde — hans Retfærdighed er der ingen Tvivl om. Han er en Dommers ud af det amerikanske Folk med Tro til det i dets Stræben for at realisere de høje Idealeer, som det slet sig kaldet til at opnaa.

(Sluttes paa Side 8.)